

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2779/05
09.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, против туженог ББ, ради утврђења брачне тековине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 5208/05 од 22. јуна 2005. године, у седници већа одржаној 9. новембра 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 5208/05 од 22. јуна 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег општинског суда у Београду П. 1161/04 од 28. маја 2004. године, у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је тужиља по основу стицања у браку сувласник са $\frac{1}{2}$ идеалног дела на путничком возилу марке "ВВ", а преко $\frac{1}{2}$ идеалног дела на возилу тужиља је са захтевом одбијена. У ставу другом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је по основу брачне тековине постала идеални сувласник $\frac{1}{2}$ двособног стана ГГ.

Одлучујући о жалби тужиље Окружни суд у Београду је пресудом Гж. 5208/05 од 22. јуна 2005. године жалбу одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио у одбијајућем делу за путничко возило као и у ставу другом изреке, у коме је одбијен тужбени захтев за стицање сусвојине по основу брачне тековине на предметном стану.

Против пресуде Окружног суда у Београду тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни битне повреде на које се у ревизији указује .

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У проведеном поступку је утврђено да су странке закључиле брак 1982. године, а да су се са родитељима

туженог 1985. године уселили у спорни стан ГГ. Отац туженог је стан добио као замену за срушену кућу у ДД, на којој је био сувласник, а у уговор о коришћењу спорног стана на коме је носилац станарског права био отац туженог, као чланови домаћинства унети су мајка туженог, тужени и тужиља. У време откупа тужени је уз сагласност оца, као носиоца станарског права откупио стан на своје име 1993. године. Путничко возило "ВВ1", које је туженом купио његов отац, је након три године и то 1989. године по принципу "старо за ново" замењен за спорни аутомобил "ВВ", а разлику у цени платила је мајка тужиље.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право када је тужиљи по основу брачне тековине признато $\frac{1}{2}$ идеалног дела на спорном путничком возилу, те је правилно преко досуђеног дела њен тужбени захтев за спорно возило одбијен.

Правилно су нижестепени судови на основу утврђених чињеница закључили да предметни стан не представља заједничку имовину брачних другова у смислу чл. 321. Закона о браку и породичним односима Републике Србије, па су правилно тужбени захтев тужиље за утврђење да је по основу брачне тековине постала сувласник на предметном стану одбили као неоснован.

Предметни стан је по основу експропријације додељен оцу туженог као носиоцу станарског права, а у уговор о коришћењу стана као чланови домаћинства унети су мајка туженог, тужени и тужиља. Како је тужени уз сагласност свога оца као носиоца станарског права откупио предметни стан, то је правилан закључак нижестепених судова, да тужени никада није био носилац станарског права нити закупац спорног стана, да тужиља као његов брачни друг стога није могла ући у круг лица која би имала право откупа стана под условима утврђеним Законом о становању, те да стога предметни стан није стечен радом и не представља заједничку имовину тужиље и туженог. Откупна цена стана, у случају спора између странака је облигационо правног карактера а не стварно правног, па је стога неосновано истицање у ревизији тужиље да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су њен захтев за стицање сусвојине на предметном стану по основу брачне тековине одбили.

Применом одредбе чл. 393. ЗПП- ревизија тужиље је одбијена као неоснована.

На основу одредбе чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/2004 од 22. 11. 2004. године, ступио на снагу 23. 2. 2005. године), Врховни суд је одлучио о ревизији по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу наведеног Закона.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

сд